RADU NOR

IDOLUL DE STICLĂ

9

R A D U   N O R

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

I

E D I T U R A   T I N E R E T U L U I

Coperta de ALBIN STĂNESCU

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Oamenii, se ştie, au cîte o pasiune. Eu, Mihai Cîrstea, am mai multe. Poate prea multe. Îmi plac călătoriile — oare cui nu-i plac? — sportul cu balonul oval, muzica veche italiană, dialectele africane şi arheologia. Vi se pare că pasiunile mele se situează pe poziții diametral opuse? Că se anihilează, se exclud? Vă asigur că nu! Cînd scrii romane de aventuri, călătoriile de-a lungul şi de-a latul continentelor constituie adesea materia primă, osatura. În decursul lor eşti pus, nu o dată, în situația în care calitățile rugbistului — forța şi suplețea — pot hotărî înclinarea balanței. Iar după un efort fizic sau de gîndire, nimic mai potrivit decît muzica. Palestrina, Gabrieli, Monteverdi, Stradella, Corelli, Pergolesi, Cimarosa mă reconfortează, mă liniştesc, îmi limpezesc mintea! În privința dialectelor africane şi a arheologiei, predilecția pentru ele este evident o consecință a peregrinărilor. Cînd cutreieri lumea, simți nevoia să te înțelegi cu semenii tăi şi să le cunoşti felul de viață, obiceiurile, trecutul.

Întîmplările despre care vreau să vă vorbesc sunt, într-un fel sau altul, legate de pasiunile mele, poate

mai puțin de cea pentru muzică. Arheologia însă a fost, ca să zic aşa, punctul de pornire. Priviți vă rog această figurină. Sunt sigur că n-ați văzut niciodată ceva asemănător. E din sticlă! Rețineți vă rog: din sticlă! Pe continentul african au fost descoperite nenumărate asemenea obiecte, din metal, lemn, fildeş sau ceramică. Dar nu din sticlă! Căci fabricarea sticlei era o taină păstrată cu străşnicie de meşterii egipteni încă acum 5.500 de ani. Prezența unor asemenea statuete, în partea de vest a Africii, e de-a dreptul de neimaginat.

Totuşi, am ajuns în posesia acestei figurine la Yola, o localitate de pe rîul Benue. Cum? În ce împrejurări? O veți afla permițîndu-mi să depăn în fața dumneavoastră firul amintirilor.

DISPARIȚIA PROFESORULUI VOGAN

Rămăsese stabilit să-l însoțesc pe prietenul meu, profesorul Vogan, într-o expediție, şi de aceea plecasem cu bătrînul meu Fiat de la Bucureşti la Lausanne. Sosisem aci seara tîrziu, mă instalasem într-un mic, dar confortabil hotel şi mă culcasem imediat. A doua zi mă trezisem pe la şase. Băusem o

cafea, ronțăisem un biscuit şi priveam prin fereastra larg deschisă.

Plouase cîteva zile în şir, dar în dimineața aceea, soarele se furişase printre nori. Pămîntul, sătul de apă, se colorase în acel verde izbitor, pe care doar primăvara timpurie îl are pe paletă. Copacii, ca nişte prestidigitatori, făcuseră să apară flori pe ramurile abia trezite din somnul de iarnă, iar cerul deasupra lacului nu era cer, ci o maramă subțire, albăstruie.

Era încă prea devreme pentru a-i telefona profesorului Vogan. Ştiam că lucrează noaptea şi că se trezeşte de-abia pe la nouă. Dar nerăbdarea n-are leac. Ciudat! Călătoresc mult, dar de fiecare dată, în preajma unei expediții, mă apucă frigurile. Cred că pe profesorul Vogan îl năuciseră insistențele mele. Din Bucureşti îl sunasem cam des, şi cînd nu-i telefonasem îi trimisesem telegrame. Asta doar spre a mă convinge că totul era în ordine, că nu se schimbase nimic în privința datei şi itinerarului. Peste 4 zile, la 15 mai, urma să zburăm în Nigeria, unde se semnalaseră nişte piese interesante. Nu era o expediție de amploare: Teophil Vogan, un anume Hanssen, tînărul arheolog Horguelin şi cu mine.

Hanssen şi Horguelin se aflau de-acum în Africa şi întîlnirea, fixată pentru ziua de 17, la Yola.

Lucrurile, precum se vede, rostuite cu temei, cu chibzuință. Şi totuşi...

Ora opt! Aparatul mă atrăgea ca un magnet şi cerculețele albe ale cifrelor îmi făceau cu ochiul. În general, nu cred în presimțiri; de data asta însă peste nerăbdarea mea cronică se suprapusese un simțămînt sumbru. Încercam să-l gonesc, să mă scap de el ca de un oaspete nepoftit, aprindeam țigară după țigară, dar gîndul că se întîmplase ceva ce nu trebuia să se întîmple, stăruia. La opt şi un sfert formam numărul.

— Aici Mihai Cîrstea, aş vrea să vorbesc...

— Bine că ai sosit, îmi răspunse Amalia, menajera lui Vogan, cu un glas ascuțit şi neobişnuit de agitat. Sunt nedumerită... Nu ştiu ce să cred! Profesorul lipseşte. Cînd am venit, am găsit uşa descuiată. Patul e neatins şi o dezordine în toată casa, domnule Cîrstea, ca la Austerlitz după bătălie.

Aşadar, presimțirile mele...

— Nu fi îngrijorată, i-am spus, mai mult ca să mă liniştesc pe mine. Nu atinge nimic şi aşteaptă-mă. Vin imediat.

De data asta, Fiat-ul meu a dovedit multă înțelegere şi bunăvoință, aşa că la opt şi treizeci de minute frînam în fața casei lui Vogan. Amalia mă aştepta la poartă.

Pentru cine o vede prima oară, Amalia Tumpitz este un monument. Nu atît imensitatea trupului te copleşeşte, cît contrastele. Imaginați-vă o masă de aproape o sută de kilograme, într-o continuă şi trepidantă mişcare, un elefant cu o agilitate de viezure, o balenă încrucişată cu un țipar. De cînd o cunoşteam, capul ei, de forma unui ou culcat, era înfăşurat într-un turban portocaliu. Aşa că nimeni n-avea cum să se laude să-i fi văzut vreodată părul. Putea fi la fel de bine blond, roşcat sau castaniu, neted sau buclat, ori să nu existe de fel. Ochii se pierdeau undeva între pungi de grăsime, iar nasul, un buton purpuriu, adulmeca neîncetat, cu frenezie.

Îl îngrijea pe Vogan de peste două decenii, cu o înduioşătoare credință. Cînd lucra, putea fi sigur că un cerber neînduplecat veghează ca nimeni să nu-l tulbure. Îl scutea de toate măruntele griji ale vieții, luîndu-le asupra ei şi asta nu numai acasă, ci şi în expediții. Căci Amalia Tumpitz îl însoțea peste tot, prin toate coclaurile, devenind cu timpul un destoinic asistent şi tovarăş de drum, care mînuia cu aceeaşi pricepere tigăile şi aparatele cele mai complicate.

În general, Amalia îi privea pe străini cu multă circumspecție. Cu mine însă făcea, de cînd mă cunoscuse, o excepție şi-mi acordase încredere.

Explicația? Avea pasiunea romanelor de aventuri şi-mi citise cărțile, traduse — o ştiți desigur — în cîteva limbi de largă circulație. Ca să vedeți la ce poate fi bună literatura...

Am intrat în casă, trecînd dintr-o încăpere într-alta.

Amalia Tumpitz exagerase. Nu erau nicăieri urmele unei bătălii, ci doar ale unei plecări pripite. Sertare trase din care ieşeau ciorapi, cămăşi şi alte articole de îmbrăcăminte. Apoi, o seamă de obiecte risipite pe covor, pe mese, pe fotolii, dulapuri deschise, cu spații goale între umeraşe.

— Ce ziceți, domnule Cîrstea? De douăzeci de ani sunt în casa asta, dar aşa ceva n-am pomenit.

I-am cerut să-mi arate locul obişnuit al valizelor.

— În debaraua de sub scară. Veniți după mine!

Lipsea un singur cufăr, dovadă aproape sigură a unei plecări neaşteptate. Ce zor avusese Vogan?

Aparatura fusese trimisă la Yola cu vreo săptămînă în urmă, iar noi trei, profesorul, Amalia şi cu mine, aveam biletele de avion pentru 15 mai. Înapoindu-ne în cameră, am zărit un calendar de perete: fila zilei anterioare nu era ruptă şi pe ea scria: miercuri, 12 mai.

Ca să fim siguri, am controlat împreună dulapurile.

— Lipsesc două costume şi rufărie, constată menajera. Din baie s-au luat săpunul, un prosop, periuța de dinți şi trusa cu aparatul de ras.

După ce mai scotoci în dreapta şi în stînga, Amalia Tumpitz trase o concluzie revelatoare:

— Să ştii, domnule Cîrstea, că a plecat fără noi. Asta e! Şi-a făcut singur bagajele şi a plecat! Cine ar fi crezut? De douăzeci de ani de cînd mă aflu în această casă…

Am încredințat-o că părerile noastre sunt în perfectă concordanță şi am adăugat:

— Poate că a lăsat vreun bilet, vreo explicație…

Amalia tuna şi fulgera.

— Pentru asemenea comportare, nu există nici o explicație, şi, mai ales, nici o scuză. Auzi, să-şi facă singur bagajele şi să dispară ca un… ca un… Lipsindu-i cuvîntul potrivit, renunță şi se prăbuşi extenuată într-un fotoliu.

Totuşi, pe undeva trebuia să existe un indiciu asupra acestei plecări pripite. Am făcut ocolul odăii de lucru, cercetînd sistematic obiectele; am desfăcut cîteva ghemotoace de hîrtie azvîrlite pe covor şi, în cele din urmă, m-am oprit în fața biroului. Deasupra cărților şi hîrtiilor cu însemnări aruncate de-a valma se afla marele atlas geografic pe care Vogan îl folosea adesea. L-am deschis la întîmplare, fără a-mi face

prea multe iluzii. Dar primul lucru care a ieşit la iveală era o coală albă, împăturită, vîrîtă între filele continentului african. Amalia, care-mi urmărise fiecare gest, veni să mi se uite peste umăr.

— Asta ce-o mai fi? O telegramă?

Era o radiogramă adresată profesorului Vogan şi expediată de la Yola. Am citit-o cu glas tare:

„evenimente neaşteptate vă solicită prezența stop veniți fără însoțitori stop rezervat loc avion pentru 13 mai, ora 6,15 stop rog discreție maximă stop urmează explicații verbale stop hanssen”

— Tt… tt… tt…, făcu Amalia Tumpitz țuguindu-şi buzele. „Evenimente neaşteptate”… „fără însoțitori”… şi… „discreție maximă”. Nu, domnule Cîrstea, aici nu-i lucru curat.

Îmi luă hîrtia din mînă şi ținînd-o cu vîrful degetelor, ca pe-o gînganie, o reciti. Apoi spuse cu şi mai multă convingere „nu e lucru curat” şi se duse să formeze numărul de telefon al aeroportului.

— Profesorul Vogan? îi răspunse o voce, aşteptați o clipă. Da, Teophil Vogan… a plecat cu cursa 316 prin Roma-Atena-Cairo-Kartum spre Kano. Biletul? A fost reținut prin aeroportul de destinație… N-aveți pentru ce!

Menajera trînti receptorul pe furcă şi făcu o remarcă filozofică, potrivit căreia bărbații n-aveau minte nici de două parale.

Cel puțin în privința profesorului îi dădeam dreptate. Se luase orbeşte după indicațiile cuprinse în misterioasa misivă, ceea ce vădea o totală lipsă de prevedere şi o inexplicabilă neîncredere în mine şi în menajera lui. Amalia, mai ales, primise o grea lovitură şi trebuia s-o consolez.

— Vezi, în viață suntem puşi uneori în fața unor situații neprevăzute şi atunci se întîmplă să acționăm altfel ca de obicei. În timpul unui naufragiu, de pildă, oamenii încearcă să salveze obiectele cele mai puțin trebuincioase. O umbrelă, un serviciu de manichiură, o pălărie! Deşi ştiu prea bine că, de fapt, ar trebui să se asigure cu alimente, cu apă de băut şi cu îmbrăcăminte călduroasă.

Argumentele mele avură soarta pufului de păpădie luat de vînt şi Amalia Tumpitz mă lămuri că aici nu se înecase nici o corabie. Recunoscu însă că, în cazul cel mai fericit, cineva îi jucase bietului profesor o farsă.

Cuvîntul „biet” făcea dovada că arțagul i se mai potolise şi că exista teren propice pentru a ataca latura practică a problemei.

— Dragă Amalia, începui cît mai mieros cu putință. Cred că singura soluție e să plec cu primul avion. Ajuns la Yola, voi...

N-am mai putut continua şi cred că nici cel mai priceput orator n-ar fi reuşit s-o facă. Asupra mea se revărsă un torent tumultuos, o avalanşă de cuvinte. Se apropiase de mine şi gesticula atît de aproape de fața mea, încît am bătut în retragere. Rechizitoriul a durat aproape un sfert de ceas şi din el am desprins următoarele:

— că sunt un om fără caracter;

— că la mine nici nu poate fi vorba de cei şapte ani de acasă;

— că părinții mei şi-au cheltuit în zadar banii, trimițîndu-mă la şcoală;

— că tot ce am scris e plicticos, banal şi pe deasupra lipsit de originalitate.

În concluzie, Amalia Tumpitz mă trăgea la răspundere pentru intenția absurdă de a porni fără ea în căutarea profesorului.

Mi-am dat seama că orice împotrivire e lipsită de sens şi am capitulat.

Nu ştiam dacă mai pleacă vreo cursă spre Roma, Atena şi Cairo, dacă aveam sau nu legătură cu Nigeria, dar am pornit deîndată spre aeroport: Amalia, într-un taior de culoarea caiselor coapte, cu

o pălărie-castron în locul turbanului şi cu trei geamantane mari, care umpleau pînă la refuz portbagajul; eu, în costum şi cu impermeabilul, pe care, din fericire, îl uitasem în maşină. Speram să mă pot repezi pînă la hotel, să-mi iau strictul necesar, dar am fost nevoit să renunț. Amalia se temea să nu scăpăm avionul.

OMUL CU CATARAMELE DE METAL

Micul avion de pasageri al societății nigeriene decolase pe aeroportul din Kano, îndreptîndu-se spre Yola. Drumul, lung de vreo 500 de kilometri, trecea pe deasupra unor lanuri verzi de porumb şi batate, a orezăriilor cu pămînt negru mustind de apă, a plantațiilor de cauciuc şi cacao, dese ca nişte perii, deasupra brusei cu ierburi pîrjolite de soare. Pasagerii, cei mai mulți localnici, funcționari superiori şi negustori înstăriți, moțăiau în fotoliile lor. Lîngă mine, Amalia Tumpitz devora un roman polițist cumpărat la un chioşc înainte de plecare. Era dornică să-l comenteze, căci îmi arunca din cînd în cînd cîte o privire de elev silitor, care vrea să-şi etaleze cunoştințele.

Pleoapele mele pe jumătate închise o reținură o bucată de timp, însă numai pînă observă că nu dormeam. Pe loc, îmi spuse subiectul cărții, părerea ei despre metodele detectivului şi cum ar fi procedat ea în locul lui. Îi reproşa lipsa de previziune ştiințifică şi de sistem. Apoi, trecu la ale noastre.

— Dragă domnule Cîrstea, peste un sfert de ceas vom fi la destinație şi n-am stabilit încă nimic. N-ar trebui şi noi să întocmim un plan de bătaie? Ajungem la Yola, oraş necunoscut, oamenii de asemenea. Ce facem? Cui ne adresăm? Pe cine întrebăm? Unde ne ducem?

— La hotel, răspunsei laconic, ca să ne spălăm.

— Bine, bine, la hotel. Şi pe urmă?

— Pe urmă, voi merge să tîrguiesc cîte ceva: săpun, un prosop, o periuță de dinți.

Ce greşeală din partea mea, ce imprudență! Intensitatea vocii ei îi îndemnă pe pasageri să-şi întoarcă, ca la comandă, capetele.

— Desigur! Dumitale ți-e gîndul la nimicuri, în timp ce bietul domnu' Vogan...

Cînd Amalia rosti numele profesorului, unul dintre pasageri se ascunse în grabă îndărătul unui ziar. Pe moment, nu am acordat gestului lui vreo atenție. Tovarăşa mea de drum continua să-mi aducă învinuiri din cele mai grave, în vreme ce eu căutam

febril un mijloc de a o face să se oprească. Tăcu de-abia deasupra aeroportului din Yola şi asta numai mulţumită senzaţiei golului la stomac. Cînd să răsuflu şi eu uşurat, am simţit că cineva mă fixează stăruitor. M-am întors brusc, dar n-am înregistrat decît o repetare a manevrei cu ziarul şi un amănunt: omul pe care-l interesam purta nişte pantofi neobişnuiţi, cu catarame de metal.

Era cît se poate de limpede! Necunoscutul se alarmase la rostirea numelui arheologului şi se temea să fie văzut de mine. Motive temeinice — recunoaşteţi şi dumneavoastră — pentru a-mi trezi bănuieli.

Decis să-i văd faţa, m-am ridicat de pe scaun, tocmai în momentul cînd aparatul atingea solul.

Aeroportul de la Yola nu are pistă de aterizare. Avioanele se ridică şi coboară pe un teren viran, plin de muşuroaie, din vecinătatea oraşului. Dacă aş fi ştiut-o, aş fi rămas cuminte pe locul meu şi aş fi strîns bine cordonul de siguranţă. Aşa însă, podeaua mi-a fugit de sub picioare şi căutînd să-mi menţin o poziţie decentă, de biped, mi-am izbit ţeasta de ceva mult mai rezistent decît ea.

Am zărit nişte forme geometrice mai mult sau mai puţin regulate, de culoare verde, şi-abia după dispariţia lor am constatat că tovarăşa mea de drum

mă oblojea cu o batistă înmuiată în apă. Totodată cerea călătorilor care coborau să-i împrumute un briceag sau un alt obiect metalic, remediu recunoscut împotriva cucuielor.

Fără să-mi fac iluzii, m-am uitat după omul cu ziarul. Locul lui era gol. Am coborît în goană scara mobilă. Dar în fața barăcii care ținea loc de aerogară, cîteva taxiuri se puneau tocmai în mişcare.

Resemnat m-am întors s-o ajut pe Amalia la bagaje. Biata de ea! Mă compătimea, suferea alături de mine, căci era ferm convinsă că ciudata mea comportare se datora loviturii la cap.

INVESTIGAȚII LA YOLA

Yola are vreo 15.000 de locuitori, un cinematograf, două monumente, un hotel şi cîteva restaurante. Atracția tîrgului însă rămîne bazarul. Aici găseşti de toate: gramofoane cu pîlnie, aparate de radio cu tranzistori, biciclete ruginite, frigidere de ultimul tip, îmbrăcăminte şi încălțăminte, obiecte de artă „autentice”, fabricate în serie, îmbietoarele produse alimentare ale ținutului, ca: manioc, batate, arahide, şi mai ales fructe splendid colorate, mirosind îmbătător.

La hotel, întrebasem întîi şi întîi de profesor. Funcționarul de la recepție căută în registru, dar nu găsi numele de Vogan. Nici nu-şi aminti să fi văzut pe cineva, ale cărui semnalmente să corespundă celor date de noi. Ne sfătui însă să vorbim cu schimbul lui, care trebuia să sosească peste un ceas. Amalia se duse în camera ei să se odihnească, iar eu putui în sfîrşit să-mi fac cumpărăturile.

Revenind cu brațele încărcate de pachete, am găsit-o instalată la o masă din hol, sorbind dintr-un pahar cu suc de ananas, în care pluteau cuburi de gheață. Alte două pahare goale, fața ei congestionată şiroind de sudoare şi respirația întretăiată arătau că temperatura de aproape 40 de grade îi dădea de furcă. Am constatat surprins că se juca cu un mic pumnal, al cărui mîner avea forma unui cap de şarpe.

Sosirea mea avu asupra ei un efect miraculos: se învioră, împinse paharul la o parte şi spuse cu vădita intenție de a mă da gata:

— Ce-ai zice, domnule Cîrstea, dacă ți-aş comunica acum, pe loc, unde e profesorul? Ai pica jos, nu-i aşa? Fă bine, sprijină-te de masă şi află că domnul Vogan a ajuns tocmai… în oraşul Konka de pe malul lacului Tşad.

Dacă mi-ar fi spus că pornise într-o expediție cosmică sau că se cufundase cu un batiscaf undeva în Pacific, n-aş fi fost mai surprins. Ce să caute el acolo? Planul expediției nu prevedea un asemenea obiectiv. Nu pomenise niciodată de Tşad sau de Konka, ci doar de ținutul din jurul Yolei.

La întrebarea mea, de unde deține această informație, Amalia Tumpitz mi-a relatat următoarele:

— Coborîsem din camera mea, dragă domnule Cîrstea, din pricina căldurii înăbuşitoare şi a setei care-mi uscase gîtlejul. Abia m-am aşezat la această masă şi am cerut de băut, cînd şi-a făcut apariția un domn foarte simpatic. Zicea că-i portughez, negustor de obiecte de artă, aici, în oraş, şi că i-ar face mare plăcere să schimbe cîteva cuvinte cu o doamnă distinsă ca mine. Am conversat despre unele şi despre altele. Mi-a arătat fotografiile copiilor săi, mi-a vorbit despre soția lui care nici ea nu suportă clima, iar eu, la rîndul meu, i-am povestit viața mea şi ce m-a adus la Yola.

— Ai amintit şi de profesor?

— Desigur, şi foarte bine am făcut. Numele i s-a părut cunoscut şi cînd i l-am descris, mi-a spus imediat că domnul Vogan îi făcuse cinstea să cumpere de la el cîteva mici piese. Îl întrebase totodată cum se poate ajunge la Konka.

Povestea mă cam intriga.

— Zici că profesorul a cumpărat „obiecte de artă" de la negustorul dumitale? Ce fel de obiecte? Ca acesta?

Arătai spre cel de pe masă, o imitație grosolană a minunatelor pumnale djaba.

— Cred că da! Portughezul avea multe lucruri frumoase, statuete, brățări, coliere, cercei. A fost foarte drăguț. M-a poftit să-mi aleg ceva, ca amintire. Am luat pumnalul care mi-a plăcut şi care e şi un lucru folositor. Bani n-a vrut să primească, ba chiar s-a simțit jignit. „E un modest semn de recunoştință pentru plăcuta conversație pe care mi-ați oferit-o, scumpă doamnă." Aşa mi-a spus, înainte de a ne despărți.

Acum nu mai aveam nici un dubiu. Totul era cusut cu ață albă.

— Cum arăta portughezul? am întrebat-o.

— O, era foarte, foarte simpatic!

Cucerită de interlocutorul ei, Amalia nu reținuse decît că era „simpatic". Mie îmi venea să iau cîmpii.

— Aminteşte-ți măcar cum era îmbrăcat!

— Avea un costum gri… sau cafeniu… o cămaşă… şi o cravată ori verde, ori vişinie. Pantofii însă…

Am ciulit urechile.

— Pantofii? Ce era cu ei?

— Erau nişte pantofi obişnuiți, dar aveau cîte o cataramă mare...

M-am răstit la ea, băgînd-o în sperieți.

— Cataramă, ai spus? O cataramă de metal?

— Ei da, şi ce-i cu asta? Era o cataramă ca toate cataramele.

— Ascultă, Amalia, i-am spus pe un ton autoritar, din clipa aceasta nu mai vorbeşti cu nimeni decît în prezența mea. Şi chiar cînd sunt de față, nu sufli o vorbă despre scopul venirii noastre şi despre profesor. Iar dacă-l mai zăreşti vreodată pe omul cu cataramele, îmi dai imediat de veste. Ne-am înțeles?

Constatai uimit că în loc să se simtă jignită, radia de plăcere.

Îşi închipuia, probabil, că eram gelos.

Între timp, venise celălalt funcționar al hotelului. L-am pus la curent cu ceea ce mă interesa şi omul, binevoitor, mi-a relatat tot ce ştia:

— Profesorul Vogan a sosit ieri, deşi camera fusese reținută pentru 17 mai. De-abia s-a instalat — nici nu apucasem să-l înregistrez — cînd au venit să-l caute doi domni. Am trimis să-l cheme şi a coborît. Au stat puțin de vorbă, vreun sfert de oră, după care m-a informat că doreşte să plece. I s-a adus valiza pe care n-o desfăcuse încă şi au ieşit împreună.

Atîta ştia omul. I-am mulţumit şi m-am întors la masa Amaliei.

Recapitulam în gînd informaţiile primite. Cei doi cu care se întîlnise Vogan nu puteau fi decît Hanssen şi Horguelin! Dacă din anumite considerente, necunoscute mie, schimbaseră itinerarul? Dacă aveau motive temeinice să nu-l divulge nici măcar mie şi Amaliei? În cazul acesta, felul meu de a proceda era lipsit de corectitudine şi potrivnic voinţei profesorului.

Asemenea idei şi altele, la fel de bănuitoare, mi se învălmăşeau în minte, în timp ce Amalia mă fixa cu ochii ei ascunşi printre perniţe, aşteptînd destăinuiri care întîrziau.

Tocmai atunci cineva rosti numele profesorului.

— Domnul Vogan n-a lăsat un plic pentru mine? îl întreba cineva pe funcţionarul de la recepţie.

Ca împins de un resort, am ajuns lîngă el şi l-am măsurat din cap pînă în picioare. Îmi era cu desăvîrşire necunoscut şi... n-avea pantofi cu catarame. Înalt şi deşirat, cu nişte ochelari ieftini şi cu trăsături şterse, îţi făcea impresia unui modest funcţionar, a unui vînzător de magazin sau poate a unui comisionar.

Am încercat să-l iau pe nepregătite.

— Ce aveţi cu profesorul?

Mi-a răspuns liniştit, deşi puţin contrariat:

— Treburile mele cu domnul Vogan mă privesc.

Ignorîndu-mă, i se adresă din nou funcţionarului. Acesta îl asigură că nu i se lăsase nimic, ceea ce îl cam nemulţumi. Dădu din cap, a regret, şi se pregăti să iasă.

Dacă voiam să aflu ceva, trebuia să-mi schimb tactica.

— Vă rog să mă scuzaţi, i-am spus cu politeţea omului care-şi recunoaşte vina. Sunt un prieten al domnului Vogan şi plecarea lui neaşteptată mă îngrijorează. Acesta este motivul pentru care am îndrăznit...

Omul cu ochelari surîse îngăduitor şi parcă puţin interesat.

— A, un prieten al profesorului! Atunci, fireşte, se schimbă lucrurile. Aflaţi, domnul meu, că înainte de a porni spre Konka...

— Aşadar, acolo s-a dus?

— Desigur! Dumneavoastră nu ştiaţi? Domnul Vogan mi-a spus-o cînd mi-a făcut onoarea să-mi viziteze magazinul şi să cumpere un mic, dar foarte bun revolver.

— Un revolver?

Profesorul nu ţinuse în viaţa lui un revolver în mînă şi nici nu ştia să umble cu el. Dacă Teophil

Vogan îşi procurase o armă, lucrurile stăteau mai prost decît îmi închipuisem.

— Deoarece nu avea întreaga sumă asupra lui, continuă negustorul, mi-a cerut să trec pe la hotel. Ei, dar nu-i cine ştie ce. Doi pfunzi... În graba plecării, o fi uitat să mi-i lase.

I-am dat banii şi s-a retras, mulţumindu-mi şi poftindu-mă să-i vizitez prăvălia.

DHOLO

Creierul meu lucra sub presiune. Aflasem din două surse diferite că Vogan se îndreptase spre lacul Tşad. Faptul că-şi procurase o armă dovedea că această călătorie nu era lipsită de primejdii. Aşadar, trebuia acţionat cît mai energic cu putinţă.

I-am explicat Amaliei situaţia; a înţeles neaşteptat de repede şi s-a oferit să se intereseze cum se poate ajunge la Konka.

De masa noastră tocmai se apropia un băiat de vreo 15-16 ani, în uniforma cafenie, cu fireturi de aur, a hotelului. Era voinic, cu pielea ca lemnul de abanos şi cu o dantură ca în reclamele pentru pastă de dinţi.

Amalia i-a făcut semn să se apropie.

— Ascultă, boy, de aici pînă la Konka sunt curse de avion?

— Nu, doamnă! Numai de la Kano! Avioanele care vin de la Lagos fac escală la Kano. De acolo, fiecare pleacă în altă direcție. Spre Yola, spre Zaria, spre Sokoto, spre Maiduguri şi spre Konka...

— Dar trenul de unde l-am putea lua?

— De la Zaria, doamnă. Este cale ferată pînă la Nguru. De la Nguru la Konka trebuie să mergeți cu maşina.

— Prea complicat! Tu ce ne sfătuieşti? l-am întrebat eu.

— Cel mai bine e cu automobilul... Cam trei sferturi din drum aveți şosea. Greu va fi sus, în regiunea mlaştinilor. Dar în 2-3 zile ajungeți sigur.

Mă adresai Amaliei:

— O fi mers şi Vogan cu maşina? Fără îndoială! Probabil că Hanssen şi Horguelin au închiriat una, aici la Yola.

Băiatul păru surprins.

— Vă înşelați, domnule. Domnul profesor s-a dus la Wahabe. Îl însoțeau doi străini şi nu domnii Hanssen şi Horguelin.

Am rămas amîndoi, şi eu şi Amalia, cu gura căscată. Apucîndu-l pe băiat de braț, l-am tras spre mine şi am răcnit:

— Mai spune o dată! Haide, repetă...

S-a cam speriat — ce-o fi fost în gîndul lui numai el ştia — continuînd însă să afirme că Vogan se îndreptase spre Wahabe, în compania a doi străini. Felul meu de a mă purta îi displăcu Amaliei. Îmi şopti:

— Domnule Cîrstea, dumneata eşti prea repezit şi nu ştii să vorbeşti cu oamenii. Dă-mi voie să mă întrețin nițel cu acest tînăr.

Încuviințai, ridicînd din umeri. Ea îl pofti să şadă şi începu să-i mîngîie părul aspru şi creț.

— Spune, puiule, lui tanti Amalia, cum te cheamă şi cîți ani ai?

Băiatul se fîstîci, dar îi dădu informațiile cerute.

— Mă numesc Dholo şi am împlinit... 15 ani.

Puse în mod vădit accentul pe „15 ani", pentru ca doamna corpolentă să înțeleagă că nu mai era copil.

— Foarte bine! Acum lămureşte-mă: cum ai aflat că profesorul Vogan a mers la Wahabe şi nu la Konka.

— Fiindcă eu am chemat taxiul şi am auzit ce au spus şoferului.

— Şi zici că însoțitorii profesorului nu erau Hanssen şi Horguelin?

— Nu erau ei. Doar îi cunosc. Au stat la noi: etajul II, camera 16. De altfel ei au plecat cu aceiaşi doi

străini ca şi domnul profesor. Dar cu cîteva zile în urmă.

Asta mi-a luat de-a dreptul piuitul. Cei doi necunoscuți îi luaseră mai întîi pe Horguelin şi pe Hanssen, apoi pe profesor. Iar ei, ca nişte mieluşei, i-au urmat de bună voie.

Mă uitam la Amalia şi ea la mine şi ne întrebam din ochi pînă cînd aveau să se mai încurce ițele. Doi străini misterioşi, un portughez cu pantofi cu catarame de metal şi un individ dubios, care mă uşurase de doi pfunzi... acționau într-un fel de neînțeles pentru mine. Ce vroiau? Care erau intențiile lor? De ce se făcuseră atîtea eforturi pentru a ne convinge că Vogan plecase la Konka?

Ca să-mi mai limpezesc mințile, luai paharul cu suc de ananas al Amaliei şi-l dădui pe gît. Băutura rece şi parfumată mă învioră.

Dholo spunea adevărul, asta era lege! Nu ca să-l verific, ci ca să obțin eventual alte amănunte, l-am întrebat:

— Ziceai că tu ai chemat taxiul. L-ai recunoaşte? Mi l-ai putea arăta? Aş vrea să stau de vorbă cu şoferul...

Băiatul se oferi imediat să ne ducă la stație. Am găsit uşor maşina — cu totul erau patru — a cărei conducător, sfîrşit de caniculă, moțăia pe bancheta

destinată pasagerilor. Amalia l-a trezit şi omul a confirmat, cuvînt cu cuvînt, cele spuse de Dholo. Fusese chemat la hotel chiar de către acesta. Aci luase trei pasageri, din care unul cu bagaje, care-i indicaseră ca destinaţie marginea pădurii de la Wahabe. Sosind acolo, îi plătiseră preţul cerut, îi dăduseră şi ceva pe deasupra şi o luaseră pe jos prin junglă. Se cam mirase el, dar socotind că orice cetăţean e liber să se plimbe unde pofteşte — cu maşina dacă plăteşte, şi dacă nu, pe jos — s-a întors în oraş ca să-şi continue, în staţie, somnul.

Ne-am înapoiat la hotel. Amalia, mai bătăioasă ca oricînd, insista să începem neîntîrziat urmărirea. Eu simţeam nevoia să reflectez, să mă mai limpezesc şi, de aceea, i-am cerut un răgaz de două ore. L-am obţinut cu destulă greutate.

Întins pe pat, în agreabila penumbră a storurilor trase, încercam să dau de capătul firului atît de încîlcit al întîmplărilor. Cine avusese interes să-l cheme pe Vogan la Yola şi în ce scop? Pe cine stînjenea prezenţa mea şi a Amaliei? Pentru care motiv fusesem ademeniţi la Konka, iar profesorul la Wahabe? Unde erau Horguelin şi Hanssen?

Prea multe semne de întrebare, mult prea multe pentru mintea mea vlăguită. De un lucru însă eram convins: profesorul se găsea undeva în jungla de la

Wahabe, tocmai fiindcă se făcuseră atîtea încercări de a mă face să-l cred în altă parte. Nici asupra faptului că era în pericol nu mă mai îndoiam. Amalia avea dreptate: Vogan trebuia căutat şi găsit! Eram gata s-o încerc, dar aveam în faţa mea o imensă piedică: persoana Amaliei Tumpitz. S-o duc cu mine prin pădure ar fi însemnat să-mi restrîng posibilităţile de a acţiona, iar ca s-o determin să stea la Yola şi să mă aştepte, nu mă simţeam în stare.

Am sunat, rugînd-o pe cameristă să mi-l trimită pe Dholo.

Băiatul sosi după un minut, de parcă s-ar fi aşteptat să-l chem. Privirea inteligentă, modestia şi ţinuta demnă îţi inspirau încredere. M-am decis să-i vorbesc deschis, ca între bărbaţi.

— Uite, Dholo, ce se întîmplă. Eu sunt prietenul profesorului Vogan care a stat aici la hotel.

— Ştiu, domnule!

— Trebuia să facem, în jurul oraşului vostru, săpături arheologice. Noi doi, împreună cu Hanssen şi Horguelin. Toţi trei au dispărut şi am rămas singur.

— E şi doamna grasă…

— Da, din păcate. În sfîrşit… De două ori s-a încercat îndepărtarea mea, expedierea mea la Konka şi s-ar fi reuşit dacă nu aflam de la tine adevărul.

M-ai ajutat foarte mult, Dholo, şi sper să mă ajuți şi de-acum încolo. Gîndeşte-te bine: ce i-ar putea interesa pe nişte arheologi în jungla de la Wahabe?

Băiatul nu se gîndi, ci răspunse pe loc:

— Ruinele, domnule.

— Ai spus „ruine”? Ce fel de ruine?

— Ale unui vechi palat. E destul de greu să ajungi pînă la el. Şi mai e ceva... Băiatul se codi.

— Ce anume?

— Se spune că acolo ar fi duhuri rele. Fel de fel de duhuri rele. De aceea, oamenii din partea locului se tem să se apropie de palatul de la Wahabe.

Mai lipsea acum ca în povestea asta năstruşnică să intervină şi nişte fantome. Îmi făcusem planuri în privința lui Dholo, dar mi-era că va trebui să renunț. Văzîndu-l însă liniştit şi zîmbitor, l-am întrebat:

— Ție nu ți-e frică de aceste duhuri?

— Cum să-mi fie, domnule, de vreme ce nu cred în ele!

M-am bucurat grozav şi l-am bătut pe umăr.

— Atunci eşti omul meu!

„Omul meu” era totuşi un puşti de 15 ani şi de aceea i-am dăruit o cutie cu ciocolată, cumpărată la Kano. A primit-o fără fasoane, a desfăcut-o pe loc şi m-a invitat să mă servesc, ceea ce, mărturisesc, mi-a lăsat o impresie excelentă.

Am mai vorbit despre unele şi despre altele şi mi-a explicat de unde cunoaşte ruinele de la Wahabe.

— M-am născut la Okuru, un sătuc de la marginea pădurii. Părinții mei au murit pe cînd eram mic, aşa că m-a crescut un unchi din partea mamei, Ababha. Unchiului îi plăcea să vîneze în junglă şi mă lua adesea cu el. Astfel am ajuns de multe ori la ruine. Pe-atunci nu existau duhuri. Doar un bătrîn cam smintit, un pustnic, care susținea că fusese pus să păzească palatul. Trăia printre zidurile vechi, hrănindu-se cu ce culegea prin pădure. Într-o zi, trecînd pe-acolo, l-am găsit mort. Tot atunci, în satele de la marginea junglei se răspîndise zvonul că ruinele din pădurea Wahabe sunt bîntuite de duhuri. Dar unchiul Ababha rîdea, spunînd că duhuri rele nu există, ci numai oameni răi. Un an mai tîrziu, unchiul Ababha a murit de bătrînețe, iar eu am plecat la Yola, să lucrez. De-atunci n-am mai fost la ruine.

Ceea ce spunea băiatul îmi întări convingerea că profesorul trebuia căutat la Wahabe şi nu în altă parte, iar Dholo era cel mai indicat să mă însoțească.

— Vezi, Dholo, eu am de gînd să pornesc în căutarea profesorului Vogan, cu cît mai repede, cu

atît mai bine. Am o presimțire că în cazul acesta, graba nu strică treaba. Ce zici, vrei să mă ajuți?

Bucuria îi stătea scrisă pe față. Şi nu era de mirare! Pe care băiat de vîrsta lui, fie el din Europa, Africa sau de pe Cercul Polar, nu-l înflăcărează aventurile?

— Sigur că vreau, domnule! Vă conduc cu dragă inimă, numai... numai să-mi dea voie de la hotel.

— Asta se aranjează! Vorbesc eu cu directorul îndată ce coborîm.

Mi-a cerut voie să se ducă să-şi schimbe uniforma cu hainele lui „civile” şi ne-am dat întîlnire în hol, peste un sfert de oră.

Dacă „problema Dholo” se rezolvase în mod favorabil, cealaltă, a Amaliei Tumpitz, mă îngrijora. Trebuia, desigur, s-o informez, dar să şi găsesc mijloace de convingere pentru rămînerea ei la Yola.

Căutam tocmai nişte argumente, cînd m-am trezit cu ea în cameră. Ținuta ei, gen Stanley şi Livingstone, se compunea dintr-un costum de doc verzui, bocanci, cască colonială şi... umbrelă. O geantă de piele îi atîrna de umărul stîng şi un binoclu de marină, de celălalt.

Aşadar, nimic de făcut! Buna Amalia era gata să mă însoțească prin coclaurii Wahabei. Spre imensa

mea surprindere, aflai din gura ei că avea cu totul alte intenții.

— Dragă domnule Cîrstea, m-am gîndit că va fi greu să-l găsim pe profesor acolo, în junglă, neavînd nici o indicație. După mine, singurul care ne-o poate furniza este negustorul portughez şi de aceea am să cutreier oraşul, am să-l „filez”, cum spun de obicei detectivii din romane. Iar cînd îl voi avea în mînă, las' pe mine. N-o să reziste el la interogatoriul meu! Va face mărturisiri complete!

Mie mi se luase o piatră de pe inimă.

— Şi cu mine cum rămîne? Eu ce fac între timp? am întrebat cu candoare, dar cu destule emoții în privința răspunsului.

— Rămîneți la hotel şi mă aşteptați. O să dureze puțin!

— Ce-ar fi, aruncai eu o vorbă, să mă reped între timp pînă acolo unde începe pădurea? Poate aflu ceva. Poate l-a văzut cineva pe profesor…

De ruine, se-nțelege, n-am suflat un cuvînt. Riscul ca Amalia Tumpitz să-şi schimbe intențiile era prea mare.

— Foarte bine, dragă domnule Cîrstea, a încuviințat ea. Atunci rămîne să ne întîlnim deseară. Te rog să fii prudent şi să procedezi mai inteligent decît eroii cărților dumitale. Nu te mai rețin. Cu bine!

Văzînd-o părăsind camera, îmi venea să sar într-un picior de bucurie.

Am luat lanterna electrică, cumpărată în aceeaşi dimineaţă, am controlat dacă briceagul, de care nu mă despart niciodată, e la locul lui şi am coborît în hol să mă întîlnesc cu Dholo. Peste un sfert de ceas, eram instalaţi într-un taxi hodorogit şi „zburam” cu 25 de kilometri pe oră, spre Wahabe.

UN AVERTISMENT ŞI ÎNCĂ UNUL

Jungla din ţinutul Wahabe era o junglă adevărată. Pădurea toridă şi umedă, un labirint haotic, cu mlaştini năpădite de vegetaţie şi cu luminişuri ermetic închise, te făcea să te simţi prizonier.

O reţea firavă de poteci se pierdea undeva în încîlcita pustietate a ochiurilor acestei plase. Pretutindeni, exces de umbră, exces de aburi jilavi, exces de insecte…

Înaintam de-a lungul unei cărări, urmîndu-l pe Dholo. Acesta îşi pierduse sfiiciunea şi vorbea într-una, arătîndu-mi copaci cu forme ciudate, liane groase cît un braţ de om şi orhidee strălucitoare cu parfum ameţitor. Pe alocuri, din frunziş ne urmăreau speriaţi ochi mari, fosforescenţi, sau îşi luau

zborul păsări, stîrnind panică printre celelalte viețuitoare.

Drumul era drum mai mult după nume. Se pierdea adesea în smîrcuri cu apă verzuie şi rău mirositoare, sau era barat de trunchiuri imense, căzute de-a curmezişul.

Dacă lui Dholo, în pantaloni scurți şi în sandale uşoare, nu-i păsa de obstacole, mie, în ținuta mea de oraş, îmi era greu să mă mişc în voie. Hainele mi se agățau de crăci şi se sfîşiau, iar pantofii începură să semene cu nişte bulgări informi de noroi.

Căldura era înăbuşitoare. Sudoarea curgea şiroaie, ochii mă usturau şi, de sete, limba mi se lipise de cerul gurii.

Dholo, căruia i se făcuse milă, plecase după apă. ÎI aşteptam aşezat pe un buştean, căznindu-mă să-mi curăț încălțămintea.

A revenit, întinzîndu-mi o frunză răsucită în formă de cornet. M-a urmărit atent în timp ce beam cu înghițituri mari apa limpede şi rece. Apoi, părîndu-i-se că am nevoie de sprijin moral, m-a încredințat că nu mai e departe pînă la ruine.

— Cel mult într-o oră suntem acolo, domnule!

Ne pregăteam să pornim mai departe, cînd a răsunat un zgomot slab, asemănător cu cel ce se produce cînd ciupeşti o coardă bine întinsă. Nu i-aş

fi dat vreo atenție — dacă eram singur, probabil că nici nu mă opream — dar Dholo mi-a arătat, la cîțiva centimetri de capul meu, o săgeată înfiptă în trunchiul unui copac.

Mi-a pierit brusc orice urmă de oboseală! Stăteam pe loc, incapabil să fac o mişcare şi priveam fascinat săgeata suplă, împodobită cu pene, care mai vibra.

Fusese oare o încercare de a mă ucide sau numai un avertisment? Înclinam spre a doua ipoteză, căci altfel, ce rost ar fi avut petecul de hîrtie, prins de săgeată, care flutura în bătaia vîntului? L-am smuls ca să-l pot privi în voie. Purta, desenat în pripă, cu creionul, un craniu şi două oase încrucişate.

Fără îndoială un avertisment! Ştiind că indigenii din partea locului nu folosesc simbolul piraților, al sticluțelor cu otravă şi al instalațiilor de înaltă tensiune, arcaşul nu putea fi decît un străin, unul din misterioşii mei adversari care depuneau toate eforturile ca să mă îndepărteze de Wahabe.

Pe Dholo, întîmplarea îl lăsase rece. Părea mai degrabă amuzat şi mă zorea să ne reluăm drumul.

Mi-am zis şi eu „fie ce o fi" şi străduindu-mă să mă conving că nu-mi pasă de această naivă încercare de intimidare, am grăbit pasul.

Poteca, mult mai largă aici, era bine bătătorită şi Dholo mă anunță că ajunsesem în imediata apropiere a ruinelor.

Soarele, pe care nu-l mai zăream printre vîrfurile copacilor, coborîse desigur spre orizont, căci jungla se topea încetul cu încetul într-un amurg cenuşiu, cu nuanțe de smarald.

Mergeam în tăcere, eu urmîndu-l pe Dholo la cîțiva paşi.

Deodată, tînărul meu prieten se opri, se întoarse spre mine şi duse degetul la buze. De undeva din desiş veneau bătăi surde de tobă.

Bum... bum-bum... bum-bum... bum, Şi iar: bum... bum-bum... bum-bum... bum!

— Cunoşti aceste semnale? Ce înseamnă?

— Nu ştiu, domnule! La noi, nimeni nu bate astfel tam-tamul. Aceste sunete nu înseamnă nimic.

Tobele se auzeau tot mai tare. În apropierea noastră, se înălța un baobab singuratic, plantat parcă anume ca să ne ofere adăpost. Ne-am pitit, umăr lîngă umăr, după trunchiul său imens.

N-am avut prea mult de aşteptat. La cîțiva zeci de metri, cărarea se întîlnea cu alta, mai îngustă, pe care păşea acum o procesiune impozantă. În frunte, un om purtînd o mască rituală, cu trupul vopsit în roşu, negru şi galben, împodobit cu pene, scoici,

dinți de animale şi cu tot felul de obiecte de uz casnic, printre care un ceainic vechi.

Un tînăr într-o cămaşă de culoarea cerului senin se străduia să mențină deasupra capului celui din față o umbrelă găurită. Urmau „toboşarii”, cu tam-tamurile sprijinite de pîntece, şi apoi vreo 10-15 indigeni, bărbați şi femei.

Admiram acest „falnic” alai, întrebîndu-mă dacă avea vreo legătură cu prezența mea, cînd mîna lui Dholo mă atinse uşor. Îmi şopti:

— În spatele nostru! Atenție!

M-am întors fulgerător, deschizînd briceagul cu resort despre care v-am spus că nu mă despart niciodată, fiindcă e capabil să desfacă cutiile de conserve cele mai îndărătnice.

O frîntură de secundă am zărit o siluetă care dispărea într-un tufiş. Sunt însă aproape sigur că era înaltă şi adusă de spate, că purta ochelari şi că-mi datora doi pfunzi, în afara dobînzii legale.

Mă pregăteam să-l urmăresc, dar Dholo m-a făcut să renunț, arătîndu-mi o nouă misivă, agățată, de data asta, de o creangă.

Se renunțase la uzatul simbol al capului de mort, înlocuindu-l cu un mesaj dactilografiat pe o coală de hîrtie comercială!

Să-mi fie permis să vă prezint această scrisoare pe care am păstrat-o ca amintire.

STIMATE DOMNULE CÎRSTEA,

ÎN PRIVINȚA PREZENȚEI DVS. ÎN ACEASTA REGIUNE, NE ÎNGĂDUIM SĂ VĂ ATRAGEM ATENȚIA CĂ EA ESTE TOTALMENTE NEDORITĂ. PROFESORUL V. VĂ ÎNCUNOŞTIINȚEAZĂ PE ACEASTA CALE CĂ FIIND REȚINUT DE TREBURI IMPORTANTE ŞI CARE NU VĂ PRIVESC, VĂ RECOMANDĂ SĂ VĂ INTOARCEȚI NEÎNTÎRZIAT ACASĂ, ÎMPREUNĂ CU PERSOANA CARE VĂ ÎNSOȚEŞTE. ÎN CAZ CONTRAR, CU TOATĂ POLITEȚEA CARE NE CARACTERIZEAZĂ, NE VOM VEDEA SILIȚI SĂ RECURGEM LA MĂSURI EXTREME, TRIMIȚÎNDU-VĂ UN GLONTE ÎN CAP.

FIȚI REZONABIL

VĂ RUGĂM SĂ PRIMIȚI, STIMATE DOMNULE CÎRSTEA, ASIGURĂRILE DEOSEBITEI NOASTRE STIME ŞI CONSIDERAȚIUNI.

CEI CE VA DORESC BINELE

Nu ştiam dacă trebuie să rîd sau să înjur şi, în cele din urmă, le-am făcut pe amîndouă. Mai rămăsese poate un ceas pînă la căderea nopții. Copacii dispăreau încet-încet, prin umbre liliachii, în

timp ce insectele fosforescente desenau, pe aceste umbre, capricioasele lor sinusoide.

Cărarea din pădure devenise o alee, cam năpădită de bălării, dar impresionantă prin lărgimea ei.

Dholo se grăbi să mă anunțe că ajunseserăm la destinație. În dreapta şi în stînga străjuiau animale fantastice, dăltuite din piatră, iar printre trunchiurile arborilor seculari se străvedeau zidurile cenuşii şi roase de vreme ale palatului din junglă.

PRIN LABIRINTUL DE SUB PĂMÎNT

Nu cunosc nici o construcție care să semene, măcar în parte, cu cea de la Wahabe. Mă aşteptam să găsesc o singură clădire, dar aici era un vast complex, împrejmuit cu trei rînduri de ziduri circulare. În interiorul acestora, de o parte şi de alta a unui drum pietruit de o considerabilă lărgime, se înşirau case cu forme bizare, rotunde, triunghiulare sau romboidale.

La capătul lui era palatul propriu-zis. Din blocuri mari de bazalt fusese înjghebat un trunchi de piramidă, cu marginile crenelate, fără altă cale de acces decît de o firidă îngustă, străjuită de doi lei de piatră. Se păstrase nesperat de bine, doar că

vegetația abundentă, iarbă, muşchi, liane, acoperiseră pereții.

Am pătruns cu o explicabilă strîngere de inimă. Interiorul, din pricina grosimii zidurilor, avea dimensiuni surprinzător de reduse: o singură încăpere pătrată, cu latura de vreo cincisprezece metri, podită cu lespezi de piatră. La lumina firavă ce pătrundea printr-o deschizătură a tavanului, am remarcat că era cu desăvîrşire goală. Nimic, dar absolut nimic în această sală nu-i arăta menirea.

Am rămas stingher în dreptul porții, aşteptînd să primesc lămuriri. Dar Dholo dispăruse de lîngă mine. Îl ghiceam, după zgomotul paşilor, pe undeva prin penumbra zidurilor.

— Ce faci acolo, Dholo?

— Încerc să găsesc mecanismul! A, iată-l, aicea e!

Cu un hîrîit ca de piatră de moară, una din lespezi porni să se rotească, descoperind nişte trepte. Băiatul se întoarse, în sfîrşit, lîngă mine şi-mi satisfăcu curiozitatea.

— Aici, domnule, nu-i mare lucru de văzut. Totul e sub pămînt. Cine nu ştie, nici nu-şi poate închipui. Intră, se uită la pereții goi şi pleacă. Dar cine cunoaşte secretul răsuceşte inelul de fier de colo şi poarta adevărată se deschide.

Dholo porni sprinten în josul scărilor de piatră, făcîndu-mi semn să-l urmez. Am coborît fără şovăială, felicitîndu-mă totodată că fusesem atît de prevăzător să-mi iau lanterna.

Călcînd pe a zecea sau a unsprezecea treaptă, deasupra mea, lespedea îşi reluă locul. Țineam lampa în mînă şi am apăsat pe buton. Scara cobora aproape vertical şi părea fără sfîrşit.

— Ce faceți? Stingeți repede lumina!

Dholo avea, ca întotdeauna, dreptate! Dacă ar fi adăugat: „amice Cîrstea, te porți ca un copil fără minte!” n-aş fi putut obiecta nimic. Eram de o condamnabilă lipsă de prudență! Nici nu-mi trecuse prin minte că aprinzînd lanterna deveneam o țintă ideală pentru adversarii mei, a căror existență încetase să fie o simplă presupunere.

Am stins-o pe loc, făgăduindu-mi solemn să mă comport de-acum înainte potrivit vîrstei şi experienței mele.

— Dați-mi mîna, domnule!

I-am întins-o, lăsîndu-mă condus. Pînă la urmă, scara de piatră tot se termină. Înaintam acum de-a lungul unui coridor strîmt şi scund. Dholo cunoştea destul de bine topografia, căci n-avea nevoie nici să încetinească, nici să se oprească pentru orientare. Mie, umblatul prin beznă, într-un loc necunoscut,

mi-a fost întotdeauna dezagreabil. De aceea am rămas plăcut impresionat, zărind, la o distanță oarecare, lumină.

Se punea întrebarea dacă eram sau nu aşteptat. La urma urmei, adversarii n-aveau de unde să ştie că ghidului meu îi era cunoscută intrarea în subterană. Precum bine spunea Dholo, cine pătrundea pentru prima oară în sala pustie din interiorul trunchiului de piramidă făcea, neavînd încotro, cale-ntoarsă. Dar dacă ne ținuseră sub observație? Dacă ştiau precis unde eram şi ne întindeau o cursă?

Mă obişnuisem întrucîtva cu bezna şi înaintam cu mai multă siguranță.

— Recunosc locul, îmi spuse Dholo. Acolo unde arde lumina a stat bătrînul paznic. Acolo a şi murit! Veniți să vedeți şi dumneavoastră, domnule.

Avea băiatul ăsta nişte idei! Mie şi aşa îmi treceau fiori de gheață de-a lungul şirei spinării! Dar n-aveam cum să resping propunerea.

Lumina venea dintr-o poartă boltită, de la capătul gangului. Era slabă, ca şi cînd ar fi provenit de la un capăt de lumînare. Cu cît mă apropiam, deveneam tot mai curios şi mă lepădam de acel sentiment neplăcut, care-ți îngreunează picioarele şi-ți accelerează bătăile inimii. Mai rămăseseră cîțiva paşi

pînă la intrarea „camerei mortuare”, cum o numeam în sinea mea, cînd m-am simțit apucat de haină şi smucit înapoi.

— Ce-ți veni, Dholo?

N-a deschis gura. Mi-a arătat doar o sîrmă subțire, aproape invizibilă, întinsă de-a latul gangului.

— Să fie vreo primejdie? Ce crezi, Dholo?

— Singur! Aveți grijă să nu atingeți sîrma! Am păşit peste ea, ridicînd picioarele cît mai sus. Chiar dacă lovirea acestei sîrme nu declanşa o explozie şi nu provoca prăbuşirea tavanului, împiedicarea de ea ar fi însemnat o căzătură cu urmări mai mult sau mai puțin grave.

Dholo îmi făcuse un nou şi prețios serviciu, ceea ce mă convinse definitiv să-i las inițiativa şi deplina libertate de acțiune.

Ajunsesem la intrarea în camera paznicului. O acoperea o draperie dintr-o stambă ieftină, de culoare deschisă, care estompa lumina din interior. M-am uitat întrebător la tînărul meu prieten şi el îmi dădu să înțeleg să nu mă pripesc. Perdeaua nu ajungea chiar pînă la podea; rămînea un spațiu lat de o palmă. Dholo se întinse pe jos şi încercă să privească înăuntru.

Eu aşteptam înfrigurat, strîngînd în pumn mînerul faimosului meu briceag. Dar pornirile mele

războinice se topiră, cînd Dholo mă informă că înăuntru nu era nimeni.

Am dat binişor draperia la o parte şi am pătruns într-o încăpere mică, cu pereții din piatră cioplită. Două paturi de fier, mîncate de rugină, o masă şi cîteva scaune formau tot mobilierul. O lampă cu petrol răspîndea o lumină galbenă, tremurătoare. Locatarii acestei camere erau fără îndoială certați cu curățenia. Farfuriile murdare, resturile de mîncare, hîrtiile, mucurile de țigară, sticlele goale şi paharele răsturnate o dovedeau din plin.

Cercetînd, potrivit obiceiului meu, încet şi sistematic întregul spațiu, privirea mi se opri asupra unui obiect de pe cuvertura soioasă a patului. Era un porthart, care mi se părea cunoscut. L-am ridicat şi l-am apropiat de lampă. Era din piele gălbuie, cu o încuietoare metalică şi purta, în colțul din stînga, monograma T. V.

Teophil Vogan! Porthartul profesorului! Fără să vreau, mîna în care-l țineam îmi tremura. Făcusem bine că venisem aici. Porthartul nu era încă o dovadă a prezenței profesorului în aceste ruine, dar faptul că ele aveau o legătură cu dispariția lui era cert.

Am desfăcut capacul sub privirile nerăbdătoare ale lui Dholo. Înăuntru, sub apărătoarea de celuloid, era o hartă a Nigeriei de nord-est, cu lacul Tşad. În

dreptul localităţii Konka, mai precis în partea ei vestică, cineva făcuse cu creionul roşu o cruce.

Din nou Konka şi lacul Tşad! Oare adversarii mei făceau o ultimă tentativă de a mă trimite pe o pistă greşită? Sau Vogan fusese aici, în această cameră, şi aflînd că va fi dus la Konka, lăsase dinadins porthartul, ca semn de recunoaştere şi ca indiciu pentru noi.

Dholo mi-l luă din mînă şi spuse cu convingere:

— E al domnului profesor! L-am văzut la el. Îl purta atîrnat de umăr cînd a plecat cu cei doi străini. Asta înseamnă că e aici, nu-i aşa?

— Va trebui să ne convingem. În orice caz, nu stă în aceste subterane de bună voie. Mai mult ca sigur că e prizonier. Gîndeşte-te la un loc care ar putea servi ca închisoare.

Dholo reflectă cîteva clipe.

— Sunt foarte multe, domnule, şi eu nu cunosc decît o mică parte. Odată, cînd am fost aici cu unchiul Ababha, bătrînul paznic ne-a arătat o uşă cu zăbrele de fier. Spunea că dincolo de ea zac osemintele celor care, pe vremuri, îndrăzniseră să pătrundă în palat fără voia stăpînilor.

— E o idee. Haide, arată-mi drumul.

Eram pe cale să pornim mai departe, cînd, din încăperea pe care tocmai o părăsisem, se auziră

şuşoteli. Lampa s-a stins, dar mai apucasem să recunosc una din persoanele care apăruseră de nu ştiu unde: era omul de la hotel, cel care mă uşurase de doi pfunzi!

Am făcut instinctiv cîțiva paşi înapoi, trăgîndu-l pe Dholo după mine. Această retragere strategică fusese salutară, căci cu o fracțiune de secundă mai tîrziu, un bloc de piatră se desprinse din tavan şi se prăbuşi în galerie, la mai puțin de un metru de noi. Judecind după bubuitul asurzitor şi după trepidațiile podelei şi ale pereților, blocul ar fi fost capabil să strivească o casă de fier, darmite două ființe plăpînde.

După ce ni se mai potoliră bătăile inimii, am pornit mai departe, în căutarea uşii ferecate.

Acum, cînd prezența noastră în subterană era cu siguranță cunoscută, nu mai aveam nici un motiv să mă feresc să aprind din cînd în cînd lanterna. Aşa mi-am dat seama că gangul pe care venisem avea o sumedenie de ramificații. Dholo se descurca acum mai greu, ceea ce era de înțeles: drumul spre camera paznicului îl făcuse de multe ori, pe cînd pe acesta doar o singură dată. S-a întîmplat să nimerim în nişte coridoare care se înfundau sau care erau impracticabile din pricina dărîmăturilor, să mergem

în cerc, să revenim acolo unde mai fusesem, dar pînă la urmă ne-am descurcat.

Intrarea semăna cu cele ale temnițelor medievale. O gaură întunecoasă, prevăzută cu o uşă solidă, prin a cărei ferestruică zăbrelită sufla o boare cu iz de mucegai. În două verigi, una fixată în perete, cealaltă de poartă, atîrna un lacăt mare, ruginit. N-am nici o experiență în materie de spargeri, dar ştiu că înainte de toate trebuie să te convingi că broasca este sau nu încuiată. Aplicînd acest principiu înțelept, am apucat lacătul, am tras şi... am rămas cu el în mînă.

Uşa s-a deschis greu, cu un scîrțîit ca în filmele de groază, ceea ce dovedea că nimeni nu avusese grijă să-i ungă balamalele. De partea cealaltă erau cîteva scări din care se desprindeau bucăți la fiecare călcătură.

Am apăsat din nou pe butonul lanternei. Temnița avea o formă neregulată şi era îndeajuns de mare ca să cuprindă o sută de persoane. Înăuntru nu se afla nimeni. Nici profesorul, nici altcineva!

Nu ştiam dacă trebuia să-mi pară bine sau nu, dar curînd am mulțumit soartei că nu-l adusese pe Vogan aici. Şi iată de ce!

Făcusem ocolul temniței şi mă pregăteam s-o părăsesc, cînd dintr-unul din ungherele întunecoase mi-a ajuns la ureche un foşnet ca de frunze veştede.

Curios, dădui să mă apropii şi ceea ce văzui, îmi îngheță sîngele în vine.

Printr-o crăpătură a peretelui se strecura un şarpe! Avea capul foarte mic, iar gîtul imens, lățit în formă de disc, purta un desen. Dacă mă pot bizui cît de cît pe cunoştințele mele de zoologie, aveam plăcerea să admir o cobră *naja haje*, faimosul şarpe cu ochelari.

Ca şi cînd un singur şarpe n-ar fi fost de ajuns, în spatele meu se auzi şuieratul unui al doilea exemplar. O a doua cobră, cu trupul în poziție verticală, de atac, se legăna amenințător, fixîndu-mă cu privirile ei fascinante.

Ce puteam face? Am scos singura mea armă, briceagul.

Dholo urmărea scena — aşa cum mi-a mărturisit-o mai tîrziu — cu convingerea că soarta mea era pecetluită.

Ceea ce a urmat mi-a dat în sfîrşit ocazia să-mi demonstrez curajul, dibăcia şi promptitudinea reflexelor de fost mijlocaş de grămadă al unei cunoscute echipe grivițene. Mi-am încordat muşchii, am plonjat ca la un placaj şi dintr-o singură lovitură, am retezat capul cobrei. Apoi, printr-o fentă, am evitat muşcătura celeilalte. Pînă să se dezmeti-

cească, am apucat-o cu stînga şi, cu dreapta i-am dat şi ei lovitura de grație.

Sunt sigur că performanța aceasta a restabilit, într-o bună măsură, prestigiul meu şifonat. Căci ce să mai vorbim, nu-i făcusem pînă atunci lui Dholo o impresie prea strălucită. A început să bată din palme ca şi cînd ar fi fost pe stadion.

— Bravo! Bravo! Ați fost grozav, domnule! Acum însă veniți! Să ieşim repede de-aici.

Părăsisem „groapa cu şerpi" şi colindam din nou coridoarele cufundate în beznă.

Nimic nu arăta că am fi urmăriți sau măcar ținuți sub observație. Peste tot linişte şi pace. Dar fără îndoială o linişte înşelătoare. Primisem suficiente dovezi că se ştia de noi şi că se hotărîse pieirea noastră. Dacă sîrma întinsă de-a latul gangului şi şerpii din temniță puteau fi simple coincidențe, stingerea lămpii urmată de căderea blocului de piatră nu erau în nici un caz un accident.

Aşadar, duşmanii stăteau la pîndă şi la fiecare pas puteam pica într-o nouă cursă. Pe de altă parte era de-a dreptul imposibil să-l dibuim pe profesor în acest labirint de săli şi coridoare, fără să-i cunoaştem planul. Două motive destul de serioase, care demonstrau zădărnicia încercărilor mele.

Orice om cu scaun la cap s-ar fi întors la Yola, s-ar fi prezentat cu porthartul la poliție şi ar fi cerut sprijin. Pentru salvarea profesorului era nevoie de un număr de oameni hotărîți şi bine înarmați, care să cerceteze sistematic subteranele.

I-am împărtăşit lui Dholo gîndurile mele. Mi-a dat dreptate, doar că a exprimat anumite îndoieli în privința posibilității ajutoarelor de a sosi la timp. Asupra inutilității continuării investigațiilor noastre am căzut însă de acord.

Drumul de întoarcere l-am străbătut repede, cu lanterna aprinsă. Eram foarte aproape de treptele care urcau spre ieşire, cînd s-a petrecut ceva care mi-a dat planul peste cap.

Dholo mergea mult înaintea mea. M-a informat că zăreşte de-acum capătul de jos al scării, cînd aerul se umplu de un uruit, ca şi cînd un mecanism ar fi fost pus în funcțiune, iar din tavan coborî ceva masiv şi greoi.

Obişnuit cu surprizele şi bănuind ce aveau de gînd, am făcut un salt temerar, dar m-am izbit de un zid care bara acum coridorul.

Dholo trecuse de partea cealaltă. Am strigat cît am putut de tare, fără să primesc răspuns. Ori zidul era prea gros ca tînărul meu prieten să mă poată auzi, ori puseseră mîna pe el.

M-am învîrtit fără rost o bună bucată de timp, avînd un pronunțat sentiment de vinovăție față de Dholo; apoi am pornit în căutarea altei ieşiri.

IDOLUL DE STICLĂ

Cutreieram subteranele în căutarea firului Ariadnei. Lanterna dădea semne de oboseală şi o foloseam cu zgîrcenie. Orbecăiam de-a lungul zidurilor şi o aprindeam numai atunci cînd mîinile mele întinse nimereau în gol. Ştiam că şansele sunt minime, dar ce altceva, puteam face? Aş minți afirmînd că nu mi-era teamă, dar mai mult mă îngrijora soarta profesorului şi a băiatului.

Dacă pînă atunci, în pofida temperamentului meu de copil al Dîmboviței, izbutisem să-mi păstrez calmul, cu scurgerea timpului o furie neputincioasă punea tot mai mult stăpînire pe mine. Eram dornic să mă întîlnesc cu duşmanii, să-i înfrunt, indiferent de rezultat! Dar nimic nu trăda prezența vreunei ființe omeneşti în straniile catacombe de la Wahabe. Sătul de această pasivitate, am trecut eu însumi la provocări.

Tropăiam, răcneam, cîntam şi loveam zidurile ca un apucat. Nici o reacție! Se părea că persoana mea

încetase să prezinte interes, ceea ce mă jignea profund. Oare eram un adversar atît de puțin redutabil? Exhibițiile mele vocale şi celelalte manifestări zgomotoase mă liniştiseră întrucîtva şi îmi recăpătai, ca să zic aşa, uzul rațiunii.

În orice caz, umblatul acesta fără țintă trebuia să înceteze. Aveam nevoie de un punct de pornire, de o bază strategică, iar cea mai potrivită mi se părea camera paznicului. Acolo găsisem porthartul şi tot acolo îl zărisem pe unul din tabăra adversă, pe omul cu ochelari.

Am încercat, printr-un efort de voință, să reconstitui drumul. Țineam minte cîteva puncte de reper şi speram să mă pot orienta cu ajutorul lor.

N-a fost uşor, dar pînă la urmă am reuşit. Ceasul meu arăta aproape miezul nopții cînd am pătruns, pentru a doua oară, în camera în care, cu cîțiva ani în urmă, murise paznicul. Lampa de petrol era stinsă şi la lumina slabă a lanternei, mai mult bîjbîind, am făcut ocolul încăperii sărăcăcioase. Căutam o uşă secretă sau ceva asemănător, căci omul cu ochelari şi cel sau cei care-l însoțiseră nu putuseră pătrunde prin zid. Am descoperit-o sub forma unui chepeng, deasupra căruia stătea unul din paturi. S-a lăsat ridicat uşor, fără zgomot şi sub el văzui trepte. Le-am coborît fără ezitare,

numărîndu-le în gînd: erau 50! Dar încă înainte de a ajunge la capătul lor am remarcat o lumină. Cu toate simțurile în stare de alarmă, gata la ripostă, am pătruns stupefiat într-o galerie ce înconjura, la o înălțime de vreo zece metri, o imensă sală. Pereții ei erau împodobiți cu o minunată dantelărie în piatră, o operă de artă de o neasemuită frumusețe. Din loc în loc, în nişte suporturi de fier forjat, zeci de făclii răspîndeau o lumină roşiatică. De la înălțimea punctului meu de observație cuprindeam vasta sală de la un capăt la celălalt. Nici aici nu era nimeni!

Am încălecat balustrada şi folosindu-mă de basoreliefuri ca de nişte scări, am coborît. Singurul obiect, cel care atrăgea în mod voit privirile, era o statuie, un idol cu aspect înfricoşător, înalt de aproape trei metri.

N-am rezistat tentației de a mă apropia. Cu toate că studiasem arta africană şi o cunoşteam binişor, nu întîlnisem niciodată ceva asemănător. Idolul şedea pe un tron aurit, incrustat cu pietre scumpe. Avea capul prelung şi țeasta ascuțită, un singur ochi în mijlocul frunții, o gură hidoasă, fără buze şi şase brațe, cîte trei de fiecare parte a trupului.

Nu semăna cu nici una din creațiile vechilor meşteri africani, n-avea nimic comun cu splendidele măşti şi figurine ale acestora. Aparținea, fără doar şi

poate, unei populații necunoscute, dispărută de secole sau de milenii. Mă străduiam să găsesc elemente de comparație cu obiecte de cult din alte continente, din Asia mai cu seamă sau cu cele ale pieilor roşii din America de Nord, dar nimic nu-mi veni în minte. Statuia a cărei existență nici măcar nu fusese bănuită reprezenta o comoară pentru arheologi şi etnologi.

Dorința de a vedea detalii m-a făcut să mai înaintez cu cîțiva paşi. Materialul era neted, incolor şi reflecta lumina torțelor. Nici un metal nu arăta astfel. Aş fi putut jura că e sticlă, o sticlă groasă, cu o vagă nuanță verzuie. Dar asta era cu neputință! Ce să caute într-o ruină dintr-o junglă nigeriană un idol de sticlă? În Egipt ar fi fost cu totul altceva; vechii locuitori ai văii Nilului cunoşteau taina fabricării acestui material. Atunci mi-am zis că poate nişte supuşi ai faraonilor, ajunşi pe aceste meleaguri, au construit palatul şi şi-au făurit statuia. Prea multe pledau însă împotriva acestei presupuneri. Idolul n-avea trăsături specifice egiptene şi nici nelipsitele semne hieroglifice. În afară de aceasta, basoreliefurile din sală erau categoric de origine nigeriană. Şi încă ceva: de o parte a soclului se înşirau statuete, de ceramică, tipice culturii Nok, măşti Aşanti de o rară frumusețe şi podoabe de aur, cum le mai poartă

şi astăzi femeile din valea Benue. De partea, cealaltă se aflau, rînduite ca nişte soldați de plumb, mici figurine de sticlă care reproduceau întocmai idolul.

M-am apropiat şi mai mult de statuie, ridicînd una din aceste figurine ca s-o pot vedea mai bine. În aceeaşi clipă, lespedea de sub mine a cedat, mi-am pierdut echilibrul şi, înainte de a înțelege ce se petrece, am început să alunec pe un fel de tobogan, aidoma celui din parcul copiilor, de la Herăstrău.

Strîngeam între degete figurina, dar lanterna o scăpasem şi mai mult ca sigur că se făcuse țăndări.

În cele cîteva momente ale călătoriei mele neprevăzute, la ea îmi era gîndul şi la funestele perspective ale umblatului prin beznă. Aveam o singură consolare: bateria aproape descărcată ar fi făcut-o foarte curînd inutilizabilă. Pentru alte reflecții nu-mi mai rămase timp. Atingînd capătul de jos al pantei, m-am prăbuşit în gol.

O ÎNTÎLNIRE CU PERIPEȚII

Cît am zăcut în nesimțire, nu ştiu. Se scurseră cîteva ceasuri sau, poate, doar cîteva minute. Dar cînd m-am trezit eram, spre uimirea mea, perfect lucid şi-mi aminteam totul. Mă înconjura un

întuneric nemaipomenit. Deşi nu fusesem niciodată într-o sticlă de tuş, îmi închipui că aşa trebuie să fie. Pentru prima dată în viață, regretam că nu sunt fumător, altminteri aveam precis nişte chibrituri prin buzunare. M-am ridicat — n-a fost prea uşor — şi cu paşi şovăitori, cu brațele întinse, am pornit să orbecăiesc prin temnița mea. M-am familiarizat destul de repede cu forma şi cu dimensiunile ei: un dreptunghi cu laturile de 18, respectiv de 11 paşi. Atît podeaua cît şi pereții erau căptuşiți cu ceva zgrunțuros şi aspru la pipăit, probabil cărămidă. Ceea ce-i reproşam noului meu lăcaş era lipsa totală de confort. Nici măcar un pat de scînduri, pe care să-ți întinzi mădularele, nu exista. Această ignorare a celor mai elementare reguli de ospitalitate m-a îndîrjit împotriva gazdelor mele şi m-a determinat să am în vedere o plecare cît mai grabnică. Existau, fireşte, şi alte motive! Pînă una, alta, n-aveam nici cea mai vagă idee în ce fel o asemenea dorință ar putea fi îndeplinită.

Făceam aceste reflecții dînd ocol închisorii. Nu ştiu cum, dar în dreptul unui anumit punct, o adiere rece, venită de undeva de sus, mi-a mîngîiat fruntea. Un curent de aer însemna o deschizătură, iar o deschizătură, un eventual drum către libertate. Ignoram distanța de la podea la tavan, aşa că nu-mi rămînea

altceva de făcut decît s-o măsor, cățărîndu-mă pînă sus.

Dumneavoastră v-ați pus vreodată problema cum trebuie să procedezi ca să te urci pe un perete de cărămidă perfect vertical? Eu mărturisesc că nu! Dar aşa cum omenirea îşi datorează multe din marile descoperiri unor cerințe ale momentului, a mea s-a născut din nevoia stringentă de a-mi recîştiga libertatea.

Mi-a venit în minte că alpiniştii, ca să escaladeze un perete abrupt, îşi creează ei înşişi puncte de sprijin. Acelaşi lucru trebuia să-l realizez şi eu, doar că-mi lipseau uneltele. N-aveam nici coardă, nici pioleți, nici alpenştoc, aveam doar vechiul şi fidelul meu briceag. Bizuindu-mă, ca în atîtea alte dăți, pe el, m-am apucat de treabă.

Intenționam să scot din loc în loc cîte o cărămidă şi să utilizez găurile rămase ca trepte. Era chinuitor de greu, din pricina mortarului pietrificat. Pînă am extras primele două cărămizi, a trecut mai bine de o oră. Următoarele au ieşit ceva mai uşor. Am terminat această muncă de ocnaş la ora cînd afară începeau desigur să mijească zorile.

Pe măsură ce urcam zidul, curentul devenea mai puternic. De la bun început, bănuisem că există un puț de aeraj şi presupunerea mea se adeveri. În

colțul tavanului era o deschizătură pătrată, din nefericire prea strîmtă pentru umerii mei. Aproape decis să renunț, am dat să cobor în celulă. Dar nişte glasuri ce veneau din puț m-au îndemnat să rămîn pe loc. Proptindu-mă cît mai solid pe picioare şi ținîndu-mă de marginile cărămizilor, mi-am vîrît capul în deschizătură.

Auzeam acum mult mai clar şi distingeam frînturi de fraze. Cineva vorbea cu aprindere, străduindu-se să fie cît mai convingător.

— *„…e spre binele dumneavoastră… din punct de vedere material… în interesul ştiinței… vom găsi mijloace… o să regretați…”*

O altă voce, pe care o cunoşteam prea bine, strigă cu patos: *„niciodată”*. Era fără doar şi poate a profesorului Teophil Vogan.

Deci tot la Wahabe era! Nu greşisem, insistînd şi expunîndu-mă atîtor riscuri. Satisfacția pe care mi-o prilejuia găsirea lui era într-adevăr mare, dar nu deplină. Aveam datoria să-l salvez din mîinile banditilor, să-l readuc teafăr la Yola. Deoarece sus se făcuse tăcere, am socotit că sosise momentul potrivit pentru a intra în acțiune. Puțul trebuia lărgit, o treabă destul de anevoioasă. Vîram lama briceagului între cărămizi şi o răsuceam, pînă ce mortarul se fărîmița. Am scos, una după alta, vreo zece. Spre no-

rocul meu — ce-i drept acest noroc ar fi putut să mă coste scump — zidăria era aici mai şubredă. Cărămizile care căptuşeau puțul şi care se sprijiniseră în parte pe cele îndepărtate de mine se desprinseră şi căzură. Din fericire, în acel moment, capul meu nu se afla chiar sub deschizătură. Am primit cîteva lovituri în umăr şi în piept, dar bucuria de a şti puțul îndeajuns de larg pentru a mă strecura prin el m-a făcut să uit durerea.

Hărmălaia produsă de prăbuşirea cărămizilor trezise de bună seamă interesul lui Vogan, căci i-am auzit glasul contrariat.

— Ce-o mai fi şi asta? E cineva acolo?

— Sunt eu, Cîrstea!

Au urmat cîteva clipe de tăcere, apoi o şoaptă reținută.

— Cîrstea? Cum naiba ai ajuns aici? Unde te afli? Vocea ta vine parcă din străfundurile iadului. A... de-aici! E un fel de trafor care acoperă o deschizătură în perete.

— Sparge-l, Vogan, sparge-l repede! Poate găseşti ceva, vreo frînghie, cu care să mă ajuți să urc. Grăbeşte-te...

Au răsunat cîteva izbituri, urmate de o ploaie de moloz şi în cele din urmă, deasupra mea, a apărut un cearşaf răsucit. L-am prins între degete şi pe

jumătate tras de Vogan, pe jumătate căţărîndu-mă, am ajuns la destinaţie. Îşi vîrîse capul în deschizătură şi feţele noastre aproape că se atingeau.

Mi-a ajutat să ies şi, deşi nu-i stă în fire, m-a îmbrăţişat. Gestul lui — sau poate că era oboseala — mi-a făcut să mi se moaie picioarele. Fapt este că am leşinat. Dar în nişte condiţii excelente, pe un pat moale, cu perne şi plapumă de puf.

(va urma)

Citiți
în numărul viitor
urmarea întîmplărilor
din povestirea
lui Radu Nor:

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

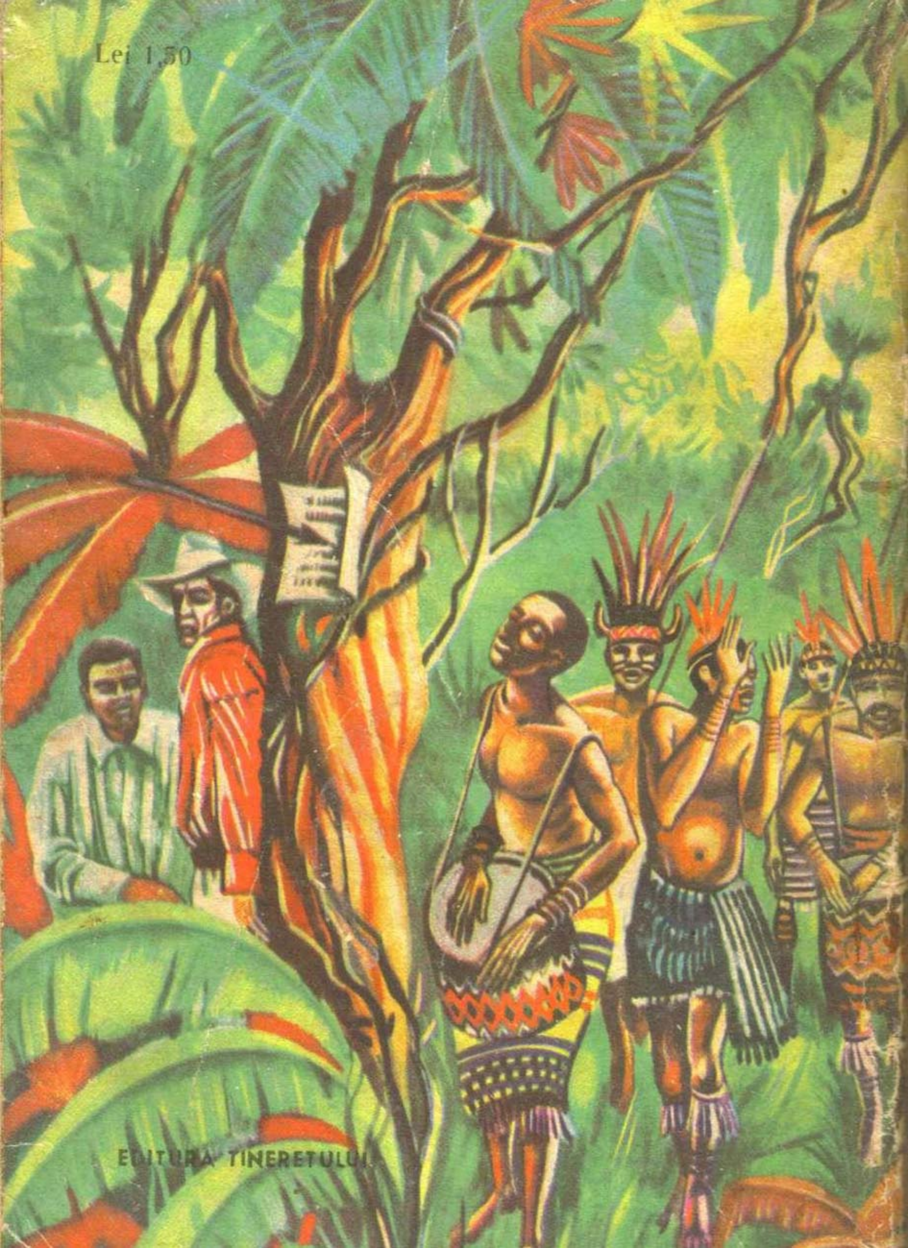
IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

Redactor responsabil: TUDOR POPESCU
Tehnoredactor: TĂNASE GABRIELA

Dat la cules 4.07.1966. Bun de tipar 19.10.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7497. Tiraj 80.000. Hîrtie tipar de 50 g/m². Format 700×1000/32. Coli editoriale 1,96. Coli de tipar 2. A.T. 11.861. C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R–93

Tiparul executat sub comanda nr. 60434 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti - Republica Socialistă România

Lei 1,50
EDITURA TINERETULUI